

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **B. F. N.**, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2010, čj. OAM-686/VL-07-ZA12-2008, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, vydaného dne 4. 11. 2010. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu, s odkazem na ust. §§ 12 – 14 b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Žalobce namítal, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, informace nejsou kompletní, žalobce si pamatuje, co vyřkl v průběhu pohovoru a má poznámky. Informace žalovaného jsou zkreslené,

v případě žalobcova návratu do země původu bude ohrožena jeho osobní svoboda, důstojnost a zejména samotný život. Ve vlasti vystupoval jako vůdce mládežnické organizace v Bakassi, která aktivně vystupovala proti jihokamerunské mládežnické organizaci, v důsledku okolností byl obviněn z podání špatných informací. Ve vlasti žalobce pracoval v baru strýce, ten byl následně vypálen – s největší pravděpodobností příslušníky jihokamerunské mládežnické organizace – neboť v tomto baru se konala shromáždění organizace žalobce. Po tomto a dalších nepokojích se žalobce obával o vlastní život, proto odešel. V případě návratu se obává toho, že obyvatelé poloostrova Bakassi podezírají členy organizace, jejímž byl žalobce vůdcem, z toho, že jejich klamavé informace vedly k převedení poloostrova pod správu Kamerunu. Správní orgán nevěnoval jím předloženému článku dostatečnou pozornost, je tam uvedeno, že byl obviněn z poskytnutí špatných informací, správní orgán si je také vědom, že dochází ku sporům mezi Kamerunci a Nigerijci. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že neměl žádné problémy kvůli svému členství, neboť došlo k vypálení strýcova baru, kde pořádala organizace své schůzky. Správní orgán opačné tvrzení neprokázal. Z materiálů, předložených ministerstvem, jasně plyne, že ve vlasti žalobce je problém a není tak nezanedbatelný, vládní představitelé se dohodli na určitém postupu, to však neznamená, že v reálu jsou přijata potřebná opatření, která by takovéto záměry zajišťovala. Fakt, že je někam zasláno více policejních složek neznamená, že je zajištěna bezpečnost a účinná obrana obyčejných lidí. Žalobci pak dle jeho přesvědčení nelze přičítat k tíži subjektivní náhled na situaci, neboť se jedná o významné hledisko, které má být náležitě zohledněno. Správní orgán na jedné straně přiznává, že na poloostrově dochází ku konfliktům znesvářených obyvatel, zároveň ale s jistotou konstatuje, že se žalobce jako obyvatele a navíc vůdce jedné z proti sobě stojících stran tyto problémy netýkají. Je tak patrné, že správní orgán dostatečně nepřihlédl k žalobcem tvrzeným skutečnostem ohledně svého ohrožení, neobstaral si potřebné informace, které by odpověděly konkrétně na žalobcovy obavy. Žalobce žádal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný dne 16. 12. 2010 reagoval písemným vyjádřením, v němž uvedl, že při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědi, dále pak z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Je přesvědčen, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, seznámil se s informacemi MZV a databáze ČTK – Země světa – Nigérie, vzal v potaz i zprávu MV Velké Británie a MZV USA. Použité zprávy považuje za dostačující a nemá důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Žadatel se mohl v průběhu řízení vyjádřit ku všem skutečnostem, které jej vedly k odchodu ze země původu a k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Mohl se vyjádřit i k podkladovým informacím o zemi původu, k způsobu jejich získání či navrhnout jejich doplnění, a to ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, tohoto žalobce využil. K uvedeným zprávám dodal, že jsou lživé. Jeho život by byl stále v ohrožení a neustále dochází k únosům. Ku své žádosti doplnil materiály z r. 2008 o tajném zabíjení po předání poloostrova Bakassi, celá situace je kvůli ropě. Žalovaný vzal v potaz i tyto materiály, novinový článek ze dne 20. 6. 2008 uvádí, že bývalý mládežnický vůdce F. N. B. byl

obviněn z poskytnutí špatných informací radě IBEM, které vedly výbor k převedení poloostrova pod správu Kamerunu, rada vedení a obyvatelé Bakassi vyrazili na pomoc ohroženým komunitám, kamerunský prezident uvedl, že je povinností vlády pečovat o blaho obyvatel a není to starost bývalého mládežnického vůdce. Stejně tak se vyjádřil i tajemník rady IBEM, že prezident Yar'Adua by měl řešit problémy ostrova. Z článku je patrné, že kamerunská i nigerijská vláda se zastává F. N. B. a obě strany mají snahu na usmíření a ukončení konfliktu v oblasti Bakassi. Další materiály, předložené žalobcem, vypovídají o nepokojích mezi Kamerunci a Nigerijci na poloostrově Bakassi v průběhu r. 2006, dále se zprávy zmiňují o únosech skupiny těžařů v oblasti Bakassi. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že byl členem Asociace Bakassi, ale z důvodu tohoto členství os osobně během svého pobytu v Nigérii žádné problémy neměl, jak dále uvedl, členové této asociace se scházeli v baru, který vedl a který byl vypálen. K tomu žalovaný podotýká, a žalobce i sám vypověděl, že v této době došlo v oblasti Bakassi k vypálení mnoha domů a obslužných zařízení, on sám se pouze domnívá, že bar byl vypálen v důsledku tamních schůzek Asociace Bakassi. Na tento projev všeobecného násilí nelze pohlížet jako na pronásledování žalobce za uplatňování politických práv a svobod. Ihned po konfliktech vláda navíc vyslala do oblasti větší počet policistů a žadatel nezaznamenal jakýkoliv útok na svoji osobu. Po tomto konfliktu se přestěhoval do Lagosu k přátelům, kde bez problémů žil, bylo mu i nabídnuto místo ve státní správě, kam však nenastoupil. Žalovaný proto nedospěl k závěru o pronásledování žalobce ve smyslu § 12 a) zákona o azylu. Žalobce pak dále vypověděl, že se obává pronásledování lidí, kteří jej mohou vinit ze špatného poskytnutí informací radě IBEM Clan a následného předání poloostrova Bakassi Kamerunu. Žalobce však sám vypověděl, že žádné takové informace nepodal (s pohovorem souhlasil, vlastnoručně podepsal), tudíž na základě takových informací k předání poloostrova nedošlo. Obavy žalobce o bezpečnost vzbudil článek z r. 2008, kde je o něm zmínka jako o vůdci mládežnické organizace, který měl podíl na převedení ostrova pod správu Kamerunu, ve zmíněném článku je však jasně odmítnuta jakákoliv jeho zodpovědnost za nastalou situaci jak ze strany kamerunského prezidenta, tak ze strany tajemníka IBEM Clan. Žalovaný je tak přesvědčen, že žalobci za jakoukoliv jeho politickou činnost či názory ve vlasti žádné nebezpečí nehrozí. Novinový článek, který žalobce doložil, jasně vypovídá o podpoře jeho osoby ze strany Kamerunu i Nigérie, oba státy se nezříkají odpovědnosti za situaci v Bakassi a hledají společné řešení situace ohledně území poloostrova. Žalovaný odkazuje na Zprávu o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie z dubna 2006 a na Informaci MV Velké Británie ze dne 29. července 2008, ve kterých je popsán spor o poloostrov Bakassi, tento přešel pod správu Kamerunu rozsudkem Mezinárodního soudního dvora v r. 2002. Prezidenti Kamerunu a Nigérie se den před vynesením rozsudku sešli v Paříži společně s generálním tajemníkem OSN a zavázali se respektovat rozhodnutí Mezinárodního soudu a s podporou OSN realizovat jeho rozhodnutí. Shodli se i na potřebě demilitarizace území, je tak zřejmé, že o převzetí poloostrova rozhodl soud a ne IBEM Clan, kterému měl údajně žalobce předat nepravdivé informace. Ze zprávy MZV USA ze dne 11. 3. 2010 o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2009 pak plyne, že v případě ohrožení se může v případě potřeby žalobce obrátit na kompetentní orgány své vlasti a žádat ochranu. V neposlední řadě pak je potřeba i uvést, že žalobce se v r. 2007 obrátil na

zastupitelský úřad své země v Tel-Avivu, kde mu byla prodloužena platnost cestovního dokladu. To potvrzuje fotokopie datové stránky cestovního dokladu žalobce, která je součástí spisového materiálu. I když žalobce tvrdil, že během svého pobytu v zahraničí kontakt s orgány své země nenavázal, tato skutečnost hovoří o opaku. Žalovaný tak má za zcela patrné, že žalobce s vládními orgány své země nemá žádné potíže a má k nim důvěru. Na pozadí těchto skutečností se jeví jeho obavy jako neopodstatněné. Správní orgán je proto přesvědčen, že naplněno není ani ust. § 12 b) zákona o azylu. Pokud se pak týká doplňkové ochrany, správní orgán nedospěl k závěru, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb., a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Při jakýchkoliv problémech s protiprávním jednáním se může žalobce v případě návratu do vlasti obrátit na kompetentní státní orgány či nevládní organizace. Ze Zprávy MZV USA z 11. března 2010 plyne, že mučení, jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení a trestání je ústavou zakázáno, nelze ani opomenout, že žalobce během svého pobytu v Lagosu nezaznamenal žádné potíže. Veškeré jeho obavy byly způsobeny pouze subjektivními pocity, k žádnému porušení jeho práv a svobod nikdy nedošlo. Nepokoje v Bakassi nebyly namířeny proti jeho osobě, šlo o konflikt mezi znesvářenými obyvateli poloostrova. Žalobce se všem konfliktům vyhýbal a nechtěl s nimi mít nic společného. Vláda proti těmto nepokojům ihned zasáhla, žalobce po jejich vypuknutí odjel do Lagosu. Definitivní postavení poloostrova Bakassi bylo rozhodnuto Mezinárodním dvorem již v r. 2002 a i přes nesouhlas nigerijských rybářů a občasný boj bylo ukončeno předání poloostrova již v r. 2006, kdy poslední nigerijské ozbrojené síly opustily Bakassi. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno usuzovat, že by mu hrozilo vážné nebezpečí, ať již ze strany státních orgánů, či ze strany soukromých osob. Žalovaný nezjistil hrozbu vážné újmy uložením nebo vykonáním trestu smrti a nezjistil ani, že by v žalobcově vlasti probíhal takový ozbrojený konflikt, který ve vztahu k němu mohl být považován za vážnou újmu ve smyslu § 14 a) odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce pak není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný se podrobně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, tyto odpovídajícím způsobem vyhodnotil a neshledal naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, proto navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu plyne, že dne **25. 9. 2008** učinil žalobce prohlášení, v němž uvádí, že důvodem jeho opuštění vlasti jsou potíže s Bakasským mládežnickým svazem na mítinku za pokojné a vzájemné urovnání etnického konfliktu v Bakassi, kolegové byli nesprávně interpretováni, proto musel v r. 2004 odjet, nyní došlo k novému obvinění, že žalobce skupině IBEM poskytl klamné informace, což vedlo počátkem r. 2008 k oficiálnímu převezení Bakassi do Kamerunské republiky. V žádosti z téhož dne žalobce uvedl, že je občanem Nigérie, nar. 29. 7. 1978, rodiče žijí v Nigérii, je svobodný, jeden bratr žije v JAR, ostatní tři sourozenci v Nigérii. Žadatel dále uvedl, že do března 2004 žil v Nigérii v Bakassi, poté na Kypru. Je katolického vyznání, byl členem mládežnické organizace v Bakassi, vojenskou službu nikdy nevykonával – není povinná, má VŠ vzdělání hotelového managementu. Jako důvod opuštění země původu uvedl, že v r. 2000 vstoupil do mládežnické

organizace, je z Bakassi, který je součástí Nigérie. Došlo ku krizi ve vztazích mezi kamerunskou a nigerijskou mládežnickou organizací, k potyčkám a zabití. Tato krize se táhla od r. 2000 a vyvrcholila v r. 2004, kdy se žadatel rozhodl opustit zemi, již do toho nechtěl být vtahován, odjel na Kypr, kde studoval. Tam problémy neměl, v r. 2007 pokračovala krize v Bakassi a jeden přítel mu sdělil, že členové mládežnické organizace Kamerunu ho hledají a vědí, že je na Kypru, proto se tam přestal cítit bezpečně, vyřídil si studentské vízum a odjel do ČR. Obává se o život, byl obviněn mládežnickou organizací Bakassi, že poskytl špatné informace, území Bakassi bylo postoupeno Kamerunu a žalobce se necítí v bezpečí. Na zdejší území vstoupil 8. 2. 2008 letecky, chtěl by zde pokračovat ve studiu. Dne 23. 10. 2008 byl s žalobcem proveden pohovor, v jehož průběhu sdělil, že dokončil středoškolské vzdělání ve městě Calabar v r. 1996, odjel do města Agabge na poloostrově Bakassi, tam byl u strýce, který je v obci velmi vlivný a vlastní bar. On tam pracoval a vedl bar po ekonomické stránce. V r. 2002 se zapojil do mládežnických aktivit, byla to v té době neregistrovaná organizace, v níž se scházela mládež. V listopadu 2003 odjel z Bakassi do Lagosu, neboť mu nastaly potíže. Bydlel tam u přátel, snažili se mu najít práci, v březnu 2004 odjel na Kypr, neboť se v Lagosu necítí bezpečně. Na Kypru studoval školu hotelového managementu, v r. 2006 získal diplom. Během studia pracoval v hotelu, jednalo se o povinnou praxi. Po skončení školy nepracoval, v r. 2007 navštěvoval ještě nějaký kurs na škole, který nedokončil, protože musel z Kypru odjet. O studentské vízum do ČR zažádal 1. 10. 2007 a 8. 2. 2008 odjel do Prahy. Studoval jeden semestr na University of New York v Praze. Dne 20. 6. 2008 se objevila v novinách Panch v Nigérii zpráva o jeho osobě a on se přestal na univerzitě cítit bezpečně, měl velký strach, neboť polovinu svého života utíká. Náhodný člověk na ulici mu poradil, aby požádal o mezinárodní ochranu. Dále žalobce uvedl, že když přijel do Bakassi, byly tamní vztahy založeny na neformálních hovorech lidí, mezi roky 2000 – 2002 se seznámil s velkým množstvím lidí a zapojil se do Asociace Bakassi, spadala pod IBEM Clan, což byla vlastně rada náčelníků. Paralelně tam působila další mládežnická organizace, která měla strukturu a byla do SOUTHERN CAMEROON PEOPLES ORGANIZATION pod vedením Dr. Kevina Gomne. Problém měl kořeny v historii, v době let 2000-2002 byly krize mezi Nigerijci, kteří žili v Bakassi a Kamerunci, žijícími na poloostrově Bakassi. Docházelo k vraždám, byli zabiti i lidé, blízcí žalobci. Kamerun je rozdělen na 2 části, francouzsky a anglicky mluvící. V jižním Kamerunu žijí anglicky mluvící, proto bylo možné vyjednávat s tímto osazenstvem, žalobce též žil mezi anglicky mluvícím obyvatelstvem. Pro popsání potíže žalobce odjel v listopadu 2003 do Lagosu, bezprostřední příčinou bylo vypálení strýcova baru. Myslel si, že je to kvůli němu, neboť se tam scházeli lidé z jejich mládežnické organizace. Docházelo k vypalování domů i zabíjení lidí, v noci. Neví, kdo za útoky stál, ostatní objekty s jejich organizací neměli nic společného. V době vypálení baru byli několik kilometrů daleko, kde bydlel, měl podezření, že šlo o Jihokamerunskou mládežnickou organizaci. Nemůže na nikoho ukázat prstem, ale šlo o jeho podezření, že není v bezpečí. Policie nic nevyšetřila, zablokovala cesty, týž den uprchl a více neví. O dalším dění ví jen z novin. V Lagosu se skrýval, ale necítí se tam jistý, žil z úspor a v březnu 2004 odjel na Kypr. Sehnali mu práci na ministerstvu informací, ale bál se tam pracovat, cítil se psychicky špatně. Měl studentské vízum, dostal ho mailem, letěl do Larnaky a taxíkem odjel do Nikósie. Získal povolení pro pobyt, zaregistroval se na škole, neměl problémy. 12. 6. 2006

rozhodl nějaký mezinárodní dvůr o spojení poloostrova Bakassi s Kamerunem, v Bakassi vypukla opět krize a zabíjení a žalobce se přestal cítit na Kypru bezpečně. Nikósie je součástí EU, ale turecká strana není a on se obával, že by z turecké části mohlo přijít ohrožení. Skutečně však došlo k předání poloostrova Kamerunu až v r. 2008, nastaly nové nepokoje a v novinách se objevilo jméno žalobce. Má strach, že kdyby se obrátil na policii a označil konkrétní osobu, byl by zabit, dříve byla jiná vláda, měli zájem na řešení celostátních konfliktů, mládežnická organizace vládu nezajímala, byli příliš malí. Poté žalobce znovu popsal situaci, kterou prožil, uvedl, že v Lagosu se necítil bezpečně, sledoval situaci, mohli ho tam kdykoliv zabít. K vydání svého cestovního dokladu žalobce uvedl, že ho vyřídil kamarád, kterému podepsal jakýsi formulář, problémy při odjezdu neměl. Opět se začal cítit v nebezpečí při další krizi v červnu 2006, hledali je místní obyvatelé, kteří byli přesvědčeni, že dali mylnou informaci Klanu náčelníků IBEM a na základě těchto informací bylo území převedeno Kamerunu, proto hledal víza, aby mohl odcestovat, požádal o vízum do Británie, to bylo odmítnuto, poté zkusil ČR. Jde o zemi uprostřed Evropy, měl pocit, že je bezpečná. O mezinárodní ochranu požádal, neboť mu kamarád poslal mailem novinový článek, který předložil. Jde o noviny Daily Punch, celostátní noviny v Nigérii, na základě toho se bojí lidí z okolí poloostrova Bakassi. Po převzetí poloostrova se lidé přesídlili do různých částí Nigérie, žalobce neví, kde kdo žije, požádat úřady o ochranu by pro něho bylo velmi riskantní, krize stále, byť skrytě existuje, neví, koho by mohl kde potkat. Na otázku, z jakých prostředků žalobce žil na Kypru a nyní, uvedl, že mu přítel poslal občas peníze z Lagosu, měl ještě nějaké prostředky na Kypru, které si nechal převést do ČR. Neví, jaká bude jeho situace, o mezinárodní ochranu požádal až po skončení studijního víza, neboť byl nemocen, měl problémy s plícemi. K dotazu správního orgánu, zda byl hospitalizován, žalobce uvedl, že byl na stejné klinice, správní orgán však konstatoval, že předložil nález soukromé ambulance z Prahy Vršovic ze dne 22. 7. 2008 o akutní bronchitidě. Noviny obdržel o prázdninách a čekal do září, neboť přemýšlel, zda je rada o nutnosti požádat o mezinárodní ochranu správná. Dne **16. 6. 2010** byl žalobce seznámen s podkladovými zprávami o situaci v zemi původu – aktuální informace Databanky ČTK; Informace MZV čj. 98318/2010-LPTP ze dne 16. 3. 2010; Zpráva o zemi MV Velké Británie – Nigérie, duben 2006; Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2009, MZV USA ze dne 11. 3. 2010; Informace MV Velké Británie – Kamerun, ze dne 29. července 2008. Žalobci byly podklady přetlumočeny do anglického jazyka, uvedl, že nejsou pravdivé, jeho život by byl stále v ohrožení, v Bakassi dochází stále k únosům, lidé mizí po celé Nigérii. Chce žalovanému předložit zprávu o tajném zabíjení i po předání poloostrova Kamerunu, v Bakassi jsou stále radikální skupiny, které zabíjejí, zprávy pochází z r. 2008, těsně po předání. Vše je kvůli ropě.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba žalobce není důvodná.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Jak vyplývá z ust. § 12 a) zákona o azylu, azyl z tohoto titulu lze udělit žadateli, u něhož lze konstatovat, že byl v zemi původu pronásledován za uplatnění politických práv a svobod. Soud je přesvědčen, že z výše uvedených skutečností žádné takové pronásledování žalobce nevyplynulo. Žalobce uvedl ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že důvodem jeho odjezdu ze země původu byly potíže s Bakasskou mládežnickou organizací na mítinku, který byl uspořádán za pokojné řešení etnických konfliktů v Bakassi, on byl členem mládežnické organizace, do níž vstoupil v r. 2000. V pohovoru však již žalobce uvedl, že se v r. 2002 zapojil do mládežnických aktivit, v té době šlo o neregistrovanou organizaci, ve které se scházela mládež. Uvedl též, že se scházela ve strýcově baru, který byl později vypálen, on se domnívá, že šlo o akci mládežnické organizace Kamerunu, s níž měli problémy. Jiné problémy v zemi původu před jejím opuštěním neuvedl, pouze to, že se obával o svůj život z důvodů konfliktů, které vznikly. Z těchto skutečností nelze dospět k závěru, že žalobce byl azylově relevantně pronásledován, zde soud cituje definici pronásledování, zakotvenou v ust. § 2 odst. 8 zákona č. 325/1999 Sb., zákon o azylu, v platném znění – „za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu“. Z žalobcem uvedených skutečností nelze ani dospět k závěru, že byl politicky činný, neuvedl ani žádné konkrétní aktivity, pro které by se mohl domnívat, že by určité osoby měly mít zájem na jeho osobě. Soud proto na základě jím samotným sdělených skutečností nemohl po přezkoumání věci dospět ani k závěru o relevantnosti případné aplikace ust. § 12 b) zákona o azylu. Sám žalobce konečně uvedl, že nechtěl mít žádné problémy, proto odjel do Lagosu a odsud pak na studijní pobyt na Kypr. Neuvedl však žádnou skutečnost, z níž by bylo možné uvážít, zda, co a kdy mu případně hrozilo a též z jakého důvodu, neboť sám uvedl, že žádné informace, které by mohly vést k uváděnému předání správy poloostrova do rukou Kamerunu, nepředával. Konečně, pokud jsou jím předané články autentické, samy tyto důkazy hovoří v jeho prospěch a soud tak neměl žádný důvod se domnívat, že tomu bylo jinak. Soud je naopak přesvědčen, že závěr, učiněný v souvislosti s neexistencí azylově relevantních důvodů správním orgánem, je zdůvodněn dostačujícím a přezkoumatelným způsobem. Podmínky ust. § 13 zákona o azylu žalobce nesplňuje. Pro výrok o neexistenci důvodů humanitárního charakteru ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu měl správní orgán, dle přesvědčení soudu, dostatek podkladových informací.

Pro posouzení otázky možného návratu žalobce do země původu sloužily žalovanému minimálně tři objektivní zdroje, uvedené na str. 5 napadeného

rozhodnutí. Jedná se o zdroje, obecně uznávané jako objektivní a žalobce po seznámení s těmito zprávami sdělil, že jsou lživé, neuvedl však konkrétně, proč a z čeho tak usuzuje. Uvedl pouze, že v Bakassi jsou radikální skupiny, které zabíjejí, předložil několik internetových stránek, popisujících určité problémy mezi Nigerií a Kamerunem, ovšem vzhledem k tomu, že např. podklad, nesoucí datum 20. června – afrol News – s nečitelným podpisem – již v první větě uvádí, že Kamerun odmítl obvinění, že jeho vojáci unesli několik občanů Nigérie, kteří žijí na diskutovaném poloostrově Bakassi, jež okupují od r. 2006 – soud nemohl takové materiály označit za zcela důvěryhodné, neboť, jak výše uvedeno, Mezinárodní soudní dvůr rozhodl o předání cit. území Kamerunu již v r. 2002 a z následných událostí, které popisuje žalovaný na str. 4 svého rozhodnutí nelze, dle přesvědčení soudu, dospět k závěru, že by Kamerun v r. 2006 cit. území okupoval. Je pravdou, že k definitivnímu předání poloostrova Kamerunu došlo 14. srpna 2008, též je pravdou, že podkladové zprávy popisují problémy, k nimž na tomto území v minulosti docházelo – viz např. Zpráva o zemi MV Velké Británie z dubna 2006 – a to zejména z důvodů nesouhlasu nigerijského obyvatelstva Bakassi s předáním území Kamerunu, nicméně žalobce není nucen k návratu do této oblasti, a na území Nigérie mu reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14 a) zákona o azylu nehrozí. Jak uvedl žalovaný, ústava tohoto státu mučení, či jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení a trestání nedovoluje, není důvodů se domnívat, že by mu hrozil trest smrti a žalovaný seriózně zjistil z podkladových zpráv, že v zemi původu neprobíhá ani žádný ozbrojený konflikt, který by žalobce ohrožoval ve smyslu ust. § 14 a) odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soud pak neshledal v případném vycestování žalobce do země původu ani žádný rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Na základě všech uvedených skutečností tedy soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícímu správnímu řízení neshledal v této věci žádnou nezákonnost či vadu řízení a žalobu proto zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodnil ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, ostatně mu žádné náklady řízení nevznikly, žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 25. listopadu 2011

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně